

ALOIS JIRÁSEK

Na dvoře vévodském.

ROMÁN.

Septali si to dámy a páni, šlo to celým zámekem, že vévoda po operě zůstal v komnatách její Výsosti a že s ní večerel.

Neméně však překvapovala zpráva, že Arnoldi významněm titulem dvorního rady.

Již cestou, kdy se z lože ubírali, roznesla se o tom zvěst, a hned tu bylo těch, kteří mu přišli blahopřáti. Obecnost se rozcházela. Před divádem stál Hlasivec, čekáje na Holuba. Za světlá hvězda uzřel Elišku, která se po boku své tety domů ubírala. Vreňní je provázek. Ponenáhlu přišli již všichni, také Podhájský, jenž byl s provedením vůbec a s Mařenkou zvláště spokojen.

Teprve po chvíli přišel Holub. "Slyšel jsi?" bylo jeho prvním slovem.

"Jest radou, vím —"

"Zvláštní významání!"

"Nebezpečné. Jest to nová, pevná hrabka, která nám velmi bude přeláčetí."

"Myslíš, že ten zpěv mu to vyživil?"

Hlasivec se usmál.

"Myslím, že vévodkyně jej povýšila."

"Tak si o tom také povídají. Ubohý vévoda!"

Co tak po těch hovorlech zvolna kráčel, přiběhl se k nim z nenařadání dnešní oslavenec Arnoldi, jenž za nimi vyšel z divadla.

"Víte, pane Holube, že nám pan vévoda vystrojil slavnou večeri a pitku?" oslovil svého kolegu.

Holub místo odpovědi krátce vyslovil své přání k dnešnímu povýšení a zároveň představil navzájem oba soky. Hlasivec zpozoroval, jak se Arnoldi divně usmál, neméně i on mu hladaie gratuloval.

Když na to Holub slíbil, že co nevidět přijde, odešel Arnoldi.

"Schválně přišel," pravil sekretář, "chtěl se mi jako pan rada ukázat. Ale jdi tam, Holoubku. Jsme dnesním večerem na zad zatažení. Ale ještě slovíčko. Pozoroval jsi dnes něco?"

"Ne hubě. Bylo mi však nepatrně, snad jsem se mýlil."

"Nuže?"

"To kantorovo děvče. Zdálo se mi, že dávala znamení do vévodského lože."

"Aj, tak něco nového. Nemýlíš se? Mařenka nemá nic s vévodkyní — ale — už mi svítá — vřelý jest komornou u princezny Johanny."

Holub se nemálo podivil.

"Nemáte ještě nit," pravil, "a zase nová, totéž motanice!"

"Hm, princezna. Víš jistě, že to děvče dávalo do lože znamení?"

"Skoro bych tvrdil."

"Ať už to pravda, šli nic, nechybíme, uvážíme-li tu věc. Holoubku," zvolal potom, "mám už tu Ariadnu, která nás s labyrintu vyvede."

"A to?"

"Zářlivý Mařenčin milenec. Zplaval dnes také ve sboru a jistě viděl hystřejí než ty."

"Tomu bych byl pověřen."

"Zítra uvidíme. Teď jdi k banketu a buď hezky vesel; zpívat nemáš, byť jate i více byli rozveseleni. Tyš naspijval se dnes a to krásně třebas tě za to dvorním radou nejméněvali, ale jen poslouchej! Tyš mně a dobré věci snad prokázal dnes velikou službu. Tušim ještě podivně věci!"

Ustanovivše sobě ještě dobu, kdy zitra se sejdou a upřímně si rukou potřásne, rozšli se.

Hlasivec byl nyní, kdy do svého pokoje vstupoval, klidnější myslí, než přve, kdy z divadla vycházel.

Myslel na to, co mu Holub řekl. Viděl-li Holub dobře? Kdyby princezna? Mařenka — učitelův miláčenec ...

Hlasivec dlouho přemýšlel a kombinoval.

Arnoldi, ukázav se Hlasiveci jako dvorní rada, nespěchal také k banketu, ale zamířil do svého bytu. Byl spokojen.

Tleskot, hlubná pochvala — nad to jmenování radou. — Ovšem, jenom lichý titul, jenž mu ani groše nevynese, * již není obyčejným akterem a zpěvákem a s titulem tím se snad ještě leccos dostaví. Bylo mu to velikým zadosťučiněním. Vévoda před tím jeho žádost o místo sekretářské zamítl a nyní jej učinil radou. Arnoldi dobře věděl.

Všecko mu bylo jasno.

Ta vévodkyně, která tak s chutí naslonchala anekdoty o Puffsovi princezny z Conti, jež svého manžela, jsouc "churava", se stranila, ta nyní tak laskava, milostna.

"Pro tebe", pomyslel zpěvák a bylo mu lahodno. Vstupiv do do svého pokojíku, rozsvítil svěčku a kvapně vyňav z náprsní kapsy malý lístek, rozpečtil ho a četl dechtivě

"Blouznivé dítě, jaká vroucnost a horoucnost! První láska!"

Usmál se.

Bylo mu tak jako tenkrát v háji za lipovým stromofadim, kde mu Johanna jako lesní víla hrst kopretin na prsa hodila.

Však jako tenkrát, také nyní se brzo vzpomatoval. Předstoupil před něj vysoká, hrdá postava Anny Karoliny, plnoucí očí naš tak dechtivě upírající a za ní rozhled na povýšení, důstojenství a prospěch. Před tímto zjevem musila ustoupiti poetická, vlnadná postava mladistvé dívky s okem plným žáru, snivosti a blouznění.

Arnoldi uvažoval. Ten lístek byl mu nevhod; zamítnouti nesměl a v "lásee" té tolik nepohodil a snad nebezpečnosti.

Matka, dcera!

Dlouho však ho netížily ty úvahy. Pohodiv odhodlaně, vesele hlavou, měl se k odchodu.

"Budu heč a dostacím všem!" pomyslel. Sbasiv sviče a sehovav pečlivě Johančin lístek, hbitě kráčel, notaje si po těch veselou, do síně, kdež se už veškerý operní personál shromáždil.

Jen Mařenka tam nebyla a její ženich.

XIX.
Varia.

Nastal jasný krásný den. Princezna Johanna se probudila.

Bylo jí volno a blaze.

Vzpomněla na večerjzí večer, na Arnoldiho, jenž tak radostně lístek p'íjal. Už není žádné pochyby, za nedlouho, zajisté dnes už, všechno se potvrdí. Nesnila, netoužila nadarmo.

Mařenka zpozorovavši, že princezna se probudila, hned chvátala jí posloužit.

Princezna, obléceje se, neustále hovořila o věrejším představení, o lístku, a tázala se jako dítě, všechny její myšlenky byly tím sájaty, tak že hned nepozorovala, že Mařenka je náhodou u ní.

Jesté večer všecko pověděla, jak Arnoldi byl překvapen a jak lístek přijal, nesvěčila se však, že si proto rozhodně svého milence. Titulo ji to a pak obava, že by vše mohlo na jevu přijít.

"Oh, za chvíli přijde melle, Laroché, dnes nemám praždné chuti, naslonchati jejim histoiem." Podívej se, Mařenko, na ten obraz!" a Johanna zmlvala se na slova Smáříkové. "Jsem šťastná — a pověděla jsem."

"Ale jak se to skončí, princezno?"

"Ty kazatelko! Neří více žádných vězení v starých hradech, ani hladomoren!"

I vévoda Petr se vesele probudil a dav se přistrojití, vyšel nad obyčej záhy ven.

Na nádvoří zastal venkovského, ehatně oděného hochu, jenž nějakou listinu v rukou držel. Smekl uctivě před vévodou, kterého znal. Ten, zastaviv se, dal se s ním do hovora, který však ihned uvázl. Chlapec neuměl německy. Vévoda, jsa rúžového rozmaru, podíval se na listinu, z níž vyzoumal, že to nějaká zpráva ze dvora panu vreňnímu. Hoch se nemálo ulekl, když neznámý mu pán, nerozpakuje se, pečet rozlomil a čísti se jal. Maje přísně poručeno, aby list jenom panu vreňnímu odevzdal, na kterého, doma ho nezastav, čekal, chtěl smleci listinu z ruky vytrhnouti. Vévoda, muž veliké postavy a neobyčejné síly, stiskl mu rameno tak, že div k zemi neklesl. Na to usmál se, přečetl listinu. Chlapec neodvážil se už ani hlesnout a pln údivem hleděl na neznámého, jenž nyní dočet, psaní zpět mu odevzdal.

"Dobře, dobře," promluvil eizím přízvukem po česku a hned na to začínalo několik střelbáků v osumělé čape, již hoch v rukou držel. Byl jako v Jirikově vidění.

Vévoda odešel do zahrady.

Tam mezi kvetoucími záhony procházel se vreňní. Složiv ruce na záda, hlavu nakloniv, přemýšlel.

Najednou se zastavil.

"Tak zamýšlen?" ozvalo se před ním.

Vzhledným, všecek se změnil. Chmura zmizela mu z čela a devotní úsměv zjevil se na jeho rtech.

"Nuž, co nového na panství, pane direktore?" ptal se vévoda.

"Výsosti, nic obzvláštního. Vše jde svou kolejí, vše v pořádku a vše spokojeno."

"I sedláci?"

"Všichni, Výsosti, a jak by nebyli! Vaše Výsost ráčí tak milostivě vládnouti —"

"Chová-li se úřednictvo mírně k poddaným?" a vévoda pohlédl bystře na vreňního.

"Dle vůle a rozkazu Vaší Výsosti."

"Mám na mysli novou opravu. Provézjte mne, pohovořime o tom. Což byste tomu říkal, abychom na všech panstvích svých robotu zrušili?"

Vreňní, bezděky se zastaviv, hleděl udiveně na vévodu. Byl v rozpacích, nevěda, žertuje-li, neb myslí-li tak doopravdy.

"Nuže?"

"Výsosti, to jest dalekosáhláji reforma, která Vaší Výsosti velice uskočí."

"Náš sekretář dokazuje, že by tak škodnou nebyla."

Obojí vreňního zaukalo.

"Věřím, Výsosti, — sedláckům. Zdá se, že pan sekretář více k těmto hledět; v oekonomii, abych pravdu řekl, se nezná."

"Vy nejste nikterak pro tento návrh?"

"Jsem Vaší Výsosti úředníkem a praenji pro svou milostivou vřehnost, nemohu nikterak říci, že by zrušení roboty bylo s prospěchem."

"Se škodou tedy?"

"S nesmírnou."

"Povězte nám tedy své důvody."

Vreňní nějaký okamžik pomlčev, jal se vykládati, jak škodlivé, ba i nebezpečno by bylo, robotu poddaných zrušiti. Časem vyrušil jej vévoda nějakou otázkou.

Tím časem Holub Hlasiveci podával zprávu o věrejším banketu. Vypravoval, že se tam nic zvláštního nepřihodilo, jen to, že když společnost se rozjázila, došlo na vypravování všílkých kratochvilných histoiem. A tu kapelník, jenž dostěka poněkud přilbl začal, vypravoval příběhu o Bendon o mši (překrálevo).

"Díval jsem se bedlivě na nakuha tenora. Zdálo se mi, že jim to trhá, když tu jímno uslyšel, ale bary nezměnil. Nikdo si toho nevšiml, ale zdálo se mi, že byl s počátku saražen, na konce se ale smál s ostatními. Ale když kapelník dostal, že ten ferisus byl Arnoldi, dima podoben, tu vyskočil, ale já poslechnu, že regenschori myslí toliko, co hlasy se tře. —"

"Škoda, že tu není! Mohli jsme nyní dva rady míti," dodal úsmělně věrejši šleřivý Dan Jusu, kolegovi významněm titulem, že nepřejel. Pak už nebyl Ar-

noldi tak vesel, jako před tím, a brzo odešel. Mysleli, že je uražen, já však trvám, že mu volno nebylo."

"Připamatoval's mi. Počkej chvíli u mne, přijdu co nevidět. Jdu jen ke komorníkovi."

Na to vzav klobouk, odešel.

Za chvíli vstoupil do pokojíku komorníkova, jenž byl hned vedle vévodské pracovny a knihovny. nový dvorský rada Arnoldi.

Vstoupil tiše, kol se opatrně obhlížel.

Chtěl se navrátiti, v tom uslyšel, že vedle hovoří. Přistoupiv bliže ke dveřím, ku pracovně vedoucím, naslonchal. Z počátku slyšel nejasně, ale hlasy poznal. Proto napjal sluch. Jeden z hovořících ku dveřím se přiblížil, tak že skoro jasně slyšel jeho odpovědi. Mluvili o věrejším představení, náhle zaslechl své jméno.

"Jaké má štěstí, ten mladík pane sekretáři!" pravil dobromyslný starý komorník, jenž Hlasivec přál.

"Ovšem, veliká to čest, stane-li se kdo radou."

"Vidím ho, jakoby to dnes bylo, když poprvé k naší společnosti přišel."

"V takovém obnošeném modrém kabátě s knoflíky mosaznými, tak sem přišel."

Arnoldimu zdudly hrdlo i tvář.

"Ó ne, pane sekretáři. Jakoby to dnes bylo. Měl hnědý kabát, ale zdálo se, že je obrácený —"

"Aj — hnědý?"

"Čemu se divíte?"

"I tak, slyšel jsem, že modrý."

Dále Arnoldi nedyšel. Zdálo se mu, že komorník jde ke dveřím, a proto rychle odskočil.

Když pak za chvíli komorník do svého pokojíku vstoupil, nebylo tam už pana rady.

Ten krátceje rychle koridorem, mrzutě pomyslel: "Předěšel mne. Třeba si pospíšiti."

Na prostranné chodbě zauzupaly drobné kroky a za nedlouho na to stála Mařenka naproti Arnoldimu.

Děvče se zarazilo, zpěvák pak opatrně kol kolem se ohlédnuv, sáhl rychle do náprsní kapsy a vyňal list, kterýž ihned Mařence do ruky vtiskl. "Jen pozor!" zašeptal a lahodně na hezkou poselkyni se usmál, chvátal dále. To všecko stalo se téměř okamžikem.

Hned na to se otevřely dveře Hlasivecova pokoje, na téže chodbě a ven vyběhl Holub, na přítele čekající. Spatřil Mařenku, jak libitě se obrátivši, k vedlejší chodbě skoro nápadně rychle kráčela; a tam na konei chodby se knítila mužská postava, jež za roh zahnuvši, po sechodech sešla.

Tak zrostlý není nikdo na zámku, to byl Arnoldi. A to děvče? Když Hlasivec potom přišel, bylo jeho prvním slovem:

"Pamatuješ-li se, Holube, jaký plášt tenkrát Benda Podhájskému ukradl?"

"Zdá se mi, že hnědý —"

"Výborně. Podnětel na žádost mou popsal toho čtveráka a pravil, že měl modrý, obnošený kabát —"

"Ale nač to?"

"Jest to malá stopa, ne zcela jistá sice, ale ... Tedy: Když Arnoldi vstoupil poprvé do vévodského paláce v Praze, měl, jak starý komorník udal, hnědý, snad obrácený kabát. Chápeš?"

"Myslíš, že osumělý modrý zabodl a že nosil hnědý, z pláště přestýš?"

"Tak jest."

"To je velmi nespolehlivo, ale mám také domněnku," a vypravoval, co přve byl zahléd.

"Myslím, že mám pravdu," pravil Hlasivec. "Princezna —"

"Anebo to kantorovo děvče samo se po něm fanti."

"Taková možná; ale pak by on, chytrák, s ní nicoho si nezačínal. Považ, vévodkyně a ona! Však tomu přijde na kloub. Dnes musím do města, tam se snad sejdou s Kofinkem."

Arnoldi, zastaviv se teprve na prvním dvoře, podíval se na hodinky. Hadřal jako nové jmenovaný rada požádal, vévodu za slyšení a pomýšlel i k vévodkyni. Bylo ještě záhy. Časť ke komorníkovi se nevydářila. Již stoupil, v jakém kabátě přišel poprvé ke dvoru vévodskému! Málo toho dostal díbat — ale ten sekretář je šleřivý šleřák, jenž by se mohl státi nebezpečným. Třeba před časem, Pamatujte!

Hospodářské stroje

všech možných druhů možno u nás obdržeti za ceny tak mírné jako nikde jinde.

Máte-li v úmyslu koupiti nějaký hospodářský stroj, necht' už je to pluh, rádio, brány, plečka, kultivator, drtič hrud, sazečka, mléčná odstředivka, shrabovačka, rozsevačka, mlýnek na obilí, lis na seno, drtič, řezačka, šrotovák, žentour, lis na most nebo na vlna, lihen nebo větrník, nekupujte ničeho dřive, dokud jste si neprohledli náš velký katalog od stránky 359 až po 410. Na jmenovaných stránkách naleznete výběr všeho, co do oboru hospodářských a na každé farmě nutných strojů náleží.

Můžeme se vykázat celou řadou pochvalných dosvědčení od těch krajanů, kteří u nás ten neb onen stroj koupili.

Premiovou poukázku dáváme s koupí každého stroje. Seznam našich premií naleznete na barevných stránkách našeho velkého katalogu. Jestliže ho posud nemáte, pište nám a my vám jej zašleme zdarma a vyplacené. Pište ještě dnes na jediný český zasílatelský dům v Americe.

U. S. MAIL ORDER HOUSE, Marshall Boul. and 21st Street, CHICAGO, ILL.

50,000 KNIŽEK ZDARMA PO POŠTĚ

TAJNÉ NEMOCÉ MUŽŮ.

Tato kniha obsahuje mnoho výrob. azení, a jest pravým z drogem výdy pro staré i mladé, kteří trpí slabostí, straccnou mužností, nervosní chorobou, otravou krve, kaparkou, neduhý žaludeční ledvin a měchýřové. Kniha ta vám objasní jak se "užite vylečiti doma a jistě. Pište nám český."

Porada zdarma. Uřední hodiny od 9h do 5h Vnedělí od 10h do 2h odpovědně.

DR. JOS. LISTER & CO.,
40 Jarbom St., 8 A 7 CHICAGO, ILL., U. S. A.

TELLMORE

Jest výtečný druh wisky, jejíž výhraďami rozesíateli jsou

Atlas Wine and Liquor Co.,
VELKOOBCHODNÍCI A IMPORTÉŘI
659-61 Blue Island Ave., CHICAGO, ILLS.

Zaručena die vládného zákona o čistých potravinách a lékách. JOHN J. FLORIAN, cestující jednatel.

HOTEL PRAGUE

ČESKÝ HOSTINEC U MĚSTA PRAHY

na rohu 13. a William ul., Omaha.

Čistě a pohodlně zařízené pokoje pro cestující, opatřené úplně novým nábytkem a elektrickým světlem, jakož i výborná česká strava a vzorná obsluha. V hostinci obdržíte výtečný Storzův ležák, nejlepší druhy vín a likérů a nejjemnější doutníky.

Krajané, zavítáte-li do Omahy návštěvou, ubytujte se v hotelu Praha a ušetříte nejen peněz, ale zbabíte se velikých nesnáz. O hojnou přízeň krajanů žádá

Tel. A 1814 25tř **JOSEF MARUŠÁK**

Pro stůl.

Ti, kdož dovedou oceniti výborný stolní nápoj oblibí si zajisté naše "GOLD TOP" lahvévé pivo, jest lehké, perlicé se a řízné a jako jest zdravé, jest i chutné. Vyrobeno jest z nejlepšího chmele, vybraného ječmene a čisté vody — není v něm ani jediné přísady, jež by byla škodlivá neb ne zdravá. Není to laciné pivo v nižším smyslu, ale jest to jedno z nejlepších, a ti, kteříž je jednou okusili, stali se řádnými našimi zákazníky.

Dodává se v bednách a sice v lahvích kvartových neb pátových. Objednejte si u svého obchodníka aneb telefonem. — Tel. Omahy 1542; So. Omahy 8.

JETTER BREWING CO., varí a lahvuji výborné pivo SOUTH OMAHA NEB

Willow Springs Pivovar

dava

ZELENÉ "TRADING STAMPS"

Za \$1.50 zelených Trading Stamps s každou bednou

STARS & STRIPES
(2 tucty pátových lahvi) — cena **\$1.25**

Za \$3.00 zelených Trading Stamps s každou bednou

STARS & STRIPES
(8 tucty kvartových lahvi) — cena **\$2.25**

Pamatujte! Kromě toho, že dostanete nejlepší lahvévé pivo, dostanete též drobnou kolekci v zelených "Trading Stamps."

1407 Harney Street.
Objednejte si pošlou neb telefonem Douglas 1206 nebo 1088.